

Echo
Echo

הז
הז

Lyrical poetry in English translation from Hebrew by Adolf Goman
תרגומי השירה הלירית מעברית לאנגלית מאת אדולף גומן

Nathan Alterman

Selected poems

נתן אלתרמן
שירים נבחרים

adolf.goman@gmail.com

Nathan Alterman

(1910-1970)

Table of contents

From "Stars outside"

[Comes the tune, that you try to neglect, but in vain](#)

[The moon](#)

[Summer night](#)

[The storm passed here at the morning](#)

[The streets, the markets changed their mood](#)

[Essence of the evening](#)

[River](#)

[On the long road](#)

[Barrel-organ's farewell](#)

[A song](#)

[The third mother](#)

[They are lone](#)

From "City of the dove"

[Trivia Songs 2](#)

[Trivia Songs 3](#)

[The old tune](#)

[The lass](#)

[Keren Appoukh](#)

[The bridge](#)

[The order](#)

[The woman](#)

[The wine](#)

From the other works

From the book "Songs of Egyptian Executions"

[Road to No-Amon 4](#)

[1. Blood](#)

תוכן העניינים

מתוך "כוכבים בחוץ"

עוד חוזר הנגון שזנחת לשוא

! ר ח

ליל קיץ

הסער עבר פה לפנות-בקר

אז חורון גדול האיר

תמצית הערב

היאור

בדרך הגדולה

תבת-הזמרה נפרדת

ז מ ר ה

האם השלישית

הם לבדם

מתוך "עיר היונה"

שירים על רעות הרום ב'

שירים על רעות הרום ג'

נגון עתיק

העלמה

קרן הפוך

הגשר

הפקדה

האשה

ה"ן

מתוך יצירות אחרות

מהספר "שירי מכות מצרים"

בדרך נ א-אמון ד'

א. דם

From the book "Last mask"

Cain and Abel

Lullaby

(to the play "Queen Esther")

Song of the three answers

Evening, evening

Town evening

from "Stars outside"

Comes the tune, that you try to neglect, but in vain

Comes the tune that you try to neglect, but in vain,
Like the eyes, the road length before you is still open,
And the clouds in the chain, and the woods in the rain,
Passer-by, they remember you often.

In the sky above you, like a swing in its flight,
Lightnings will rush, and winds will be blowing,
And a sheep and a deer will confirm later right,
That you stroke them, resuming your going.

Your hands are empty, your town's far away,
And not once you have bowed facedown
To the laugh of a maid, to a grove, to the rain
Of eyelids in a green tree crown.

The moon

An ancient view has also its birth moment.

מן הספר " המסכה האחרונה "

קין והבל

שיר ערש

(להצגה "אסתר המלכה")

זמר שלוש התשובות

לילה לילה

ערב עירוני

* * * *

מתוך "כוכבים בחוץ"

*

עוד חוזר הנגון שזנחת לשוא
והדרך עודנה נפקם ת לארך
וענן בשמיו ואילן בגשמיו
מצפים עוד לך, עובר ארח.

והרוח תקום ובטיסת נדנדות
יעברו הברקים מעליך
וכבשה ואילת תהיינה עדות
שלתפת אותן והוספת לכת--

--שידיך ריקות ועירך רחוקה
ולא פעם סגדת אפים
לחרשה ירקה ואשה בצחוקה
וצמרת גשומת עפעפים.

! ר ח

גם למראה נושן יש רגע של הולדת.

The sky without birds
Is hidden in itself.
In the moon rays the city is discovered,
Fully immersed in the cry of crickets' spells.

Look out: the road waits for a man that may appear,
And cypress spear
With half-moon as a guard.
I want to ask my God: "May all of them be real?
And may I whispering send all them my regard?"

The water in the lakes peeps out of the darkness,
The tree quite tranquil
Stands in red ear rings.
For ever let me see, my God, the sadness
And lovely play of all Your major things.

Summer night

Silence in the squares and streets is whizzing.
Glitter of a knife is flicking in cat's eye.
Night. How great is night! The sky without breathing.
Stars in nappies lie.

Time enlarged. The heart had struck two thousand.
Like a rendezvous, the dew had veiled the eyes.
The street lamp threw down across the pavement
The black slaves with the golden lash of rays.

Dim and full of feelings streames the wind of summer,
To the gardens' shoulders its lips outflow.
Greenish evil. Blend of lights, mistrust and slumber.
Hidden treasure boils and bubbles in black foam.

And the city utters starving growls,

שמים בלי צפור
זרים ומבצרים.
בלילה הסהור מול חלונך עומדת
עיר טבולה בבכי הצרצרים.

ובראותך כי דרך עוד צופה אל הלך
והגרח
על כידון הברוש
אתה אומר – אלי, העוד ישנם כל אלה?
העוד מתר בלחש בשלומם לדרש?

מאגמיהם המים נבטים אלינו.
שוקט העץ
באדם עגילים.
לעד לא תעקר ממני, אלהינו,
תוגת צעצועיך הגדולים.

ליל קיץ

דומיה במרחבים שורקת.
בהק הסכין בעין החתולים.
לילה. כמה לילה! בשמים שקט.
כוכבים בחתולים.

זמן רחב, רחב. הלב צלצל אלפים.
טל, כמו פגישה, את הריסים הצעיר.
במגלב זהב פנס מפיל אפים
עבדים שחורים לרחב הרצף.

רוח קיץ שטה. עמומה. רוגשת.
על כתפי גנים שפתיה נשפכות.
רע ירקרק. תסיסת אורות ונשד.
רתיחת מטמון בקצף השחר.

והרחק לגבה, בנהימה מרעבת,

Looking to the sky with its gold-covered eyes,
And exhaling anger in the puffs of stones
From the walls of towers upwards rise.

The storm passed here at the morning

Still staggering, by touch
The bazaar quiets and rises
From heaps of hay, turned over carts at morning.
Again the city clocks are slowly moving
Their last minutes
To the sunrise.
But the street
Still fragrant of the rain;
The water does not dry
In statue' eye,
The trees, still in wild bloom and wonder,
Respire and anhale
The name
Of wind and thunder.

The streets, the markets changed their mood

The usual streets' look was then lost,
The markets have changed their mood,
When the green shaft of heaven rose
And, bending over the city, stood.

And the sidewalks in a light noise
Continued slowly to flow
In networks of the meeting eyes,
Captured by whispers and by thoughts.

Do not put out the former light:

עיר אֲשֶׁר עֵינֶיהָ זָהָב מְצֻפֹּת,
מִתְאַדָּה בְּזַעַם, בְּתַמְרוֹת הָאֶבֶן,
שֶׁל הַמְגִדְלִים וְהַכְּפֹת.

הסער עבר פה לפנות-בקר

רְעוּעַ וְגֹזֵשׁ
נִרְגַע הַשּׁוּק וְקָם
מִהִפְכַת קְרוֹנוֹת, מֵעֲרָמוֹת הַשַּׁחַת.
שׁוֹב שְׁעוֹנֵי הָעִיר יִנְיֵעוּ בְּחִיקָם
אֶת רִגְעֵיהֶם
הָאֲחֵרוֹנִים עַד שַׁחַר.
אֶבֶל הַרְחוּב
עוֹד רִיחֵי מִגֶּשֶׁם
וּמִים בְּעֵינֵי אֲנִדְרָטוֹת עַל הַגָּשֶׁר
וְעֵץ נוֹשֵׁם,
נוֹשֵׁם,
בִּיקוּד-פְּרִיחָה פְּרוּעַ,
אֶת שֵׁם
הַרְעַם וְהָרוּחַ.

*

אֶז חִנְרוֹן גְּדוֹל הָאִיר
אֶת הַרְחוּבוֹת וְהַשּׁוּקִים.
עָמַד נְטוּי עַל פְּנֵי הָעִיר
נִחְשׂוֹל שָׁמַיִם יְרוֹקִים.

הַמְדַרְכוֹת שֶׁטְפוּ לְאֵט,
מְמַלְמְלוֹת, מְלַחְשׁוֹת,
שְׁבוּיוֹת בְּרַחֲשׁ מְרֻשָּׁת
שֶׁל מְבִטִּים וְשֶׁל פְּגִישׁוֹת.

אל תִּכְבֵּי אֶת הָעֶבֶר,

Its candle is so dim and thin.
This was a love. And if not right, -
A wonderful quiet autumn's even.

נָרוּ יְחִיד כֹּה יָרֵפָה.
אִם לֹא הֵיְתָה זֹאת אֶהְבֶּה,
הֵיָה זֶה עֶרֶב סֵתוּ יָפָה.

He came in your city as before,
Under the weight of storms and clouds,
And placed in each lantern once more
Fluffy yellow chicks as guards.

הוא אֵל עִירָךְ עוֹדוֹ נִכְנָס
עִם כֶּבֶד סֵעַר וְעֵבִים.
עוֹדוֹ מוֹשִׁיב בְּכָל פֶּנֶס
אֶת אֶפְרוֹחֵי הַמְצָה־יָבִים.

Essence of the evening

תְּמִצִּית הָעֶרֶב

The playing quiet wind trees' shaggy beards is swingling.
A whole hour passed without views or shades, in wain.
With bluish pocket lamp the silent summer evening
Lit up a crow, a fence, a window and a lane.

לֹלֵא מַרְאוֹת וְצַל שְׁעָה בְּעִיר עוֹבְרָת.
רַק עֵץ עוֹד אֶת זִקְנוֹ בְּרוּחַ מְבַדֵּר.
רַק בְּפֶנֶס שֶׁל כִּיס כֹּחֲלָחַל מֵאִיר הָעֶרֶב
סִמְטָה, חֵלוֹן, עוֹרֵב עַל הַגֶּדֶר.

The world's weight in a drop of dew accumulated.
Last wine - the end of all, its essence and delay.
My heart is dark, but you touch it, illuminated.
You yourself are the light of quiet summer day.

זֶה כֶּבֶד הָעוֹלָם בְּאֵגֶל טַל, זֹאת רֶשֶׁת
הַיַּיִן הָאַחֲרוֹן, הַתֵּם וְהַתְּמִצִּית.
הַלֵּב מִחֲשִׁיךְ לְאֵט וְאֶת אֱלֹהֵי נִגְשָׁת,
בְּהִירָה. בְּהִירָה מֵאֵד. שׁוֹקֵטֵת וְקִיצִית.

It's easy to scare off the aerial fragile moment.
Like glare on water, you are trembling in my view.
In unbearable love I stay without movement,
Without witness, face to face, my love, with you.

וְאֶת רוֹעֵדֵת לִי כִּבְבוּאָה בְּמִים –
הֶרְגַע כֹּה שְׁבִיר. צַל חֶשֶׁד יְנִיסוּ.
בְּאִין עֵדִים וְעוֹד, פְּנִים אֵל מוֹל פְּנִיָה,
שׁוֹתֵק אֲנִי, הָאֶהוּבָה מִנְשָׂא.

This is the meaning of the frozen words, the heaviness
Of a thunder that drums shortly, like a mad,
Our days accumulated beauty, mind and greatness,
And only you in a bouquet they want to add.

זֹאת רֶשֶׁת הַמְּלִים שֶׁנֶּעְצְרוּ. זֶה כֶּבֶד
הַרְעַשׁ הַמְּפִיל לְפִתְעֵת אֶת הַתֵּף.
יְמִינוֹ שְׁעֵמְסוּ תְּבוּנוֹת, גְּנִים וְגִבָּה,
רְצוּ אוֹלֵי אוֹתֵךְ רַק, רַק אוֹתֵךְ לְקַטֵּף...

Who are you to me, what are you, I tried to know,
To grasp. In vain, my girl! And I shunned from the death, -
Hiding the words of the avowal in mine soul, -
When seeing your knee through an easy summer dress.

הֲלֹא לִשְׂאֵל תְּמַהְתִּי מִי אַתָּה לִי וּמֵה אַתָּה.
וְדוּי פְּשׁוּט כָּל כֶּה בְּלֵב עוֹד מְסֻלַּע –
בְּתִי, שְׁנוֹתֵי חוֹדְלוֹת לְרוּץ לְקִרְאֵת הַמְּנוֹת
בְּהַתְּגַלּוֹת בְּרֶפֶךְ מִבְּעַד לְשִׁמְלָה.

A crow on the fence, a lane, a window. Slowly
An hour passed without any shade or any view.
And if the quiet evening lit you up so lovely,
That means, it only eagers still to look at you.

River

The lamp shines, and is open my gate.
And the evening is quiet in dew.
Come in slowly as a hoped-for mate,
I so heartily welcome to you.

You wouldn't know: I became polite,
Smile to strangers. I wouldn't snuggle
Your head as I snuggled it that night
When you leaved. Allthing was so muddle.

I was full of despair, mourning, pain,
But, without an enemie to revenge,
I was spinning vacantly round your name,
Like a door on a creaking hinge.

If my voice had reached you now again,
If you drank tea and don't want more;
Put on a straw hat, as you did it then,
And knock o'er, please, at my door.

I'll calm in my tender hands your orphan kids.
The light of poorness and of purity warms me.
Going out sometimes for a walk, sit on my lips.
Of all rivers on the earth I am calmer.

At long last every road embraces its own end,
Every word, that awakes, for the silence hopes.

ללא מראות וצל שעה בעיר עוברת.
עורב על הגדר. סמטה. חלון דועך.
אם גם אותך האיר בפנסו הערב,
זה אות כי הוא רעב לנצח לראותך.

היאור

שערי נפתחו עצלים.
הערב נרחב. שלו.
הפנסי לאטה. אצלי
ישמחו לקראתך בלב.

לא תכירי אותי. מנמס.
מהלך בחייה בין זרים.
לא אלפת את ראשה, כמו אז,
פאשר נעקרת מבשרי.

פאשר בעיני התחנן הנקם
ואני, בלי אויב בזירה,
רק על שמך, רק על שמך עוד סובבתי ריקם,
כמו דלת על ילל צירה.

אם קולי עוד אליך נגש,
אם את תה הערבית כבד גמעת,
חבשי כמו אז את מגבעת הקש,
דפקי בי שנית גם את.

לא יבכו יתומיה. אני אספתיים.
כבד זרוע לי אור התמימות והעני.
בצאתך לטיול, בואי שבי על שפתי.
אין יאור בעולם שקט כמוני.

הן חובקת כל דרך סוף-סוף את קצה,
הלא כל המלה לדממה מתעוררת.

Look – at the edge of the horizon the cloud stand,
It muses
An its pipe smokes.

On the long road

The ringing of herd bells, the whistling of birds,
Up to evening the fields in gold coat,
And silence of green quiet wells,
My wide expanses and the road.

Trees are shining like copper and glass,
When from depth of dew they are growing ...
And I wouldn't stop to look, and I wouldn't stop to breathe,
And I'll die, and I'll still keep going.

Barrel-organ's farewell

Pigeons in the city's sky,
In the jungle forest's heaven,
Over the execution square,
And eyelashes of the women.

But the wind that flies and wanders
Wouldn't take us far away.
On the sunset's broad shoulders
Box of reddened cherries placed.

City. Evening, evening lost.
I will leave the street of stone,
Looking in the eye of a horse
With the look of a loving woman.

Every end is silence, brothers,

ראי נא - - - ענן אל סף אפק יצא,
עומד
מאבך מקטרת.

בדרך הגדולה

ענבליים במרעה ושריקות
ושדה בזהב עד ערב,
דומית בארות ירקות,
מרחבים שלי ודרך.

העצים שעלו מן הטל,
נוצצים כזכוכית ומתכת,
להביט לא אחדל ולנשם לא אחדל
ואמות ואוסיף ללכת.

תבת-הזמרה נפרדת

על העיר עפות יונים,
על העיר, על יער פרא,
על כפר התלונים,
על ריסי נשים בערב.

עם הרוח הנוודת
לא נסע הרחק מכאן.
השקיעה נשאה בדרך
את סלי הדבדבן.

ערב, ערב, עיר ערבית.
אפרד מרחוב האבן.
אל עיני סוסים אביט,
קהבט אשה אוהבת.

כי הסוף, אחים, הוא אלים,

Time to calm, the end is nigh.
Roads before a ranger closed,
Like the eyes before the night.

כי באוני הדממות.
כעינים מול ההלך
הדרכים נעצמות.

Let us smoke once more the pipe
On the threshold under the heaven,
Let us lull to sleep our life,
Like a baby sleeps at seven.

עוד מקטרת נעשן,
על מפתן עתיק נשבה,
את חיינו נישן
כתינוק נרדם בשבע.

The storm's wind, the clouds' darkness,
The woods' smell, years going on...
Come, come here to handrails,
The girlfriend of ancient songs.

רוח סער ועננת,
ריח יער ושנים.
בואי, בואי, על משענת,
בת שירי הנושנים.

Oh, the beauty of that days!
From the summer market – giddiness,
From the carts, the grain in bags
From the dresses and the knees ...

הה, ימים יפי קומה.
סחרחרים משוק וקניץ.
מקרונות ומקמה,
משמלות ומברכים - -

... From the dusty, noisy roads,
From the passage down and up,
From the evils and the revels,
From the sorrows and break-up.

- - מנתיבת אבק רועשת,
מרוכסי-זמרה תלולים,
מן הרשע והרשת
של תוגות והתולים.

To my heart, the universe,
I took close you, peer and fear,
As a loving student waits
Near gymnasium for his “dear”.

מה דבקתי בה, תבל,
שוא לפרק אותך נסיתי.
מה חפיתי לך עם ליל,
כתלמיד לגימנזיסטית.

This song is my only winning,
A handful dew – income, the whole.
But your apples have been burning
For me also, after all.

רק הטל הזה בחפון,
רק השיר הזה – עדי,
כי גם לי אדמו באפל
תפוחיך שבגי.

As a wave, you have fell on,
And called me for combat feats.

כעלות נחשול זוהר,
גחת אלי לקרב בינים.

But I whirl as a blind man
In the hundred-eyed streets.

בְּךָ גִלְגַּלְתִּי כְּעוֹר
בְּרַחוּבוֹת מְלֵאֵי עֵינַיִם.

I remained in scraps and pieces
On the the barriers with the thorns,
Like a sold out time, the verses,
Needless meetings and so on.

בְּךָ נֹתַרְתִּי קֶרַע-קֶרַע
עַל קוֹצֵי הַמְּחֻסָּמִים
שֶׁל חֲמוֹת, שֶׁל יַעַת-נִמְכָּרֶת,
שֶׁל פְּגִישׁוֹת וּפְתָאִים.

Pigeons in the city's sky
In conjunction always swimming,
Floortiles, lights and sights,
And a little hand is waving ...

עַל הָעִיר יוֹנִים עֹפוֹת,
כָּל יָמֵי שְׁטִיִּים בְּיַחַד,
אוֹר, עֵרִים וּמְרֻצְפוֹת
זְרוּעַ מְנִיפָה מְטַפַּחַת - -

Oh, my good God, hang around!
The night falls! It's nearby!
Falls the body on Your ground...
Pigeons in the city's sky.

וּמְפַלֶּת לַיִל נֹתֶכֶת - -
אֲדוּנֵי הָאֲדוּנִים!
גוֹף נוֹפֵל עַל אֲדָמוֹתֶיךָ...
עַל הָעִיר עֹפוֹת יוֹנִים.

A song

ז מ ר ה

The vagrant-evening
To the mountains wends.
So holy is the hour of parting!
The lass, as to a dream, to her threshold went,
Her song at the gate fell exhausting.

הָעֶרֶב הַנוֹדֵד
אֶל הַהָרִים פָּנָה.
שַׁעַת הַפְּרִידוֹת, מֵהַ קְדוּשָׁה אֵת!
עֲלָמָה כְּאֵל חֵלוֹם יוֹצֵאת אֶל מִפְתָּנָה
וְשִׁירָה מִתְמוּסֵט בְּשַׁעַר.

At the edge of heaven, the cypress is lone,
For the song of the lass there is no answer,
The world remains solely with three short words -
Only wind and wide fields, no other.

עַל סֶף הַרְקִיעַ בּוֹדֵד הַבְּרוּשׁ
וְשִׁיר הָעֲלָמָה שְׁכוּחַ
וְנוֹתֵר הָעוֹלָם בְּמַלִּים שְׁלֹשׁ,
בְּשִׁדוֹת רְחֻבִים וְרוּחַ.

The third mother

הָאֵם הַשְּׁלִישִׁית

Three mothers are singing. A word – thunder's fist.

אִמָּהוֹת שָׁרוֹת. אִמָּהוֹת שָׁרוֹת.

Like an echo, silence speaks loud between the words.
On the outside in ranks along the empty streets
The lanterns stand in red beards.

Inconsolable autumn is tired in the gloom,
And the infinite rain is strong.
With no light in the world, with no candle in the room
Three mothers
Are singing a song.

The first mother says:
- "Here he is, I saw him
I'll kiss every his nail, every finger.
The ship glides now somewhere on a calm sea
My boy on the mast is hanging".

Says the second mother:
"Big and silent my son,
I sew to him for the holiday shirt.
He walks through the fields. * He will be here soon.
He carries a lead bullet in his heart".

And the third mother says with a look roving and dim:
- "I had no one so dear... I don't know
How will I cry about my son, when I don't see him.
Who will say me, where my son is now?"

Then her eyelashes sparkled in tears ... "It is wrong...
Maybe he did not sleep, did not stay,
Maybe he measures like a wandering monk
By his kisses, my God, Your way."

* Perhaps an allusion to the text from the Bible ("Genesis", 24.65):
"Who is this person who walks across the field to meet us?"

They are lone

אָגרוֹף רַעַם נִתְּף. דּוּמְיָה חֲזָקָה.
בְּחוּצוֹת הַרְיָקִים צַעֲדוּ בְּשׁוּרוֹת
פְּנִסִים אֲדָמִי זָקוּן.

סִתּוֹ אָנוּשׁ, סִתּוֹ יִגַע וְלֹא-מִנְחָם
וּמָטָר בְּלִי אַחֲרִית וְרֹאשׁ.
וּבְלִי נֵר בְּחֵלּוֹן וּבְלִי אוֹר בְּעוֹלָם
שָׁרוֹת
אֲמָהוֹת שְׁלִשׁ.

וְאוֹמְרַת אַחַת:
- רְאִיתִיהוּ כְּעַת.
אָנֹשֶׁק בּוֹ כָּל אֲצַבַּע קִטְנָה וְצַפְרָן.
אָנִיָּה מְהֻלָּכֶת בַּיָּם הַשֶּׁקֶט
וּבְנֵי תַלְוֵי עַל רֹאשׁ הַתָּרֵן.

וְאוֹמְרַת שְׁנִיָּה:
- בְּנֵי גְדוֹל וְשִׁתְקוֹן
וְאִנִּי פֹה כְּתִנֶּנֶת שֶׁל חֵג לּוֹ תּוֹפְרֶת.
הוּא הוֹלֵךְ בְּשׂוֹדוֹת. הוּא יִגִּיעַ עַד כָּאן.
הוּא נוֹשֵׂא בְּלִבּוֹ כְּדוֹר עוֹפְרֶת.

וְהָאֵם הַשְּׁלִישִׁית בְּעֵינֶיהָ תּוֹעָה –
לֹא הִיא לִי יִקָּר כְּמוֹהוּ...
אֵיכָה אֶבְרָ לְקִרְאוֹתוֹ וְאֵינִי רוֹאָה
אֵינִי יוֹדַעַת אֵיפֹה הוּא.

אֲז הִבְכִּי רוֹחֵץ אֶת רִיסֶיהָ שְׁלֵה...
- וְאוֹלֵי עוֹד לֹא נָח. וְאוֹלֵי
הוּא מוֹדֵד בְּנִשְׁיָקוֹת, כְּנִזִּיר מְשֻׁלַּח,
אֶת נְתִיב עוֹלָמָהּ, אֱלֹהֵי.

הם לבדם

Into the song of the heaven, into the tune of silence
the city sunk up to its eyes.
How can a man cross this transparent voiceless void
and this deluge of the ice?
From the glowing gold net of the road are looking,
like fallow deers, the tiles,
On the verge of the earth – are growing slowly
the cold heights and the distance of times.

How hard-nosed and alien is their wisdom,
how their silence is hard!
Shepherd's pipe will go daft: the distance is endless,
the trill so short and light.
Only crying and laughter yet will be able
to go by this our road,
But they also will fall without
an enemy and a fight.

from "City of the dove"

Trivia Songs 2

All the girls are caught in the nets,
Sigh in depth of the alleys alone,
But we are against stupid thoughts,
As a pillow we prefer a stone.

One more girl then began to shine
(We see her through small window only:
The civic duties us very confine,
The profession requires imperiously).

She is model of beauty? Not right.
Her proportions to model aren't near.
Her laughter - for strangers at night,

בְּגוֹן דּוֹמִיּוֹת וְשָׁמַיִם הָעִיר עַד עֵינֶיהָ מוֹצֵפֶת.
אֵיךְ אֶצֵּא לְעִבּוֹר לְבַדִּי בְּשִׁקִּיפּוֹת הַמַּבּוּל הַשִּׁקֵּט?
מִרְשָׁתוֹת הַזֶּהָב הַדּוֹלֵק נִחְלָצָה אֵילִתִּי הַמִּרְצֵפֶת.
לְפָנֵינוּ גָבְהוּ עַל הַגְּבוּל הַרְקִיעַ הַקָּר וְהָעֵת.

מֵה צְלוּלָה וְנִכְרִית בִּינְתָם, מֵה עָרִיץ וְאַחֲרוֹן פֶּה הָאֵלִים!
גַּם חֲלִיל הַרוּעָה יִטְרַף בְּלִי הַגִּיעַ לְקִצּוֹת מִישׁוּרָיו.
רַק הַבְּכִי וְהַצְחֹק לְבָדָם עוֹד יִלְכוּ בְּדַרְכֵינוּ הָאֵלוּ,
עַד יִפְלוּ בְּלִי אוֹיֵב וּבְלִי קָרֵב.

מתוך "עיר היונה"

שִׁירִים עַל רְעוֹת הַרוּחַ ב'

כָּבֵר נָפְלוּ עֲלֵמוֹת בְּרִשְׁתֵּי
וּבְעֵמְקֵי הַשְּׂדֵרוֹת תִּאֲנַחְנָה
אָבֵל אָנוּ, רוֹדְפֵי הַשְּׁטוּתִים,
עָלֵי אָבֵן הַרְאֵשׁ הַנִּחְנוּ.

אֶה מְאוּר כִּלְתָנוּ זָרַח
וּמֵאֵז רְאִינוּהוּ כְּבַצְהָר
בְּשִׁאתָנוּ חוֹבוֹת הָאֶזְרַח
וּבְעֵמְסָנוּ טְרָדוֹת הַמְקִצּוּעַ.

וְלֹא רַב הוּא יִפְיָהּ, חֵי הָאֵל,
וְלֹא כְּלִיל הַשְּׁלֵמוֹת מִדּוֹתֶיהָ.
עִם זָרִים הִיא צוֹחֶקֶת בְּלִיל

And for us - in the morning her tears.

If the wise men by chance some day
And the genuine poet however
Will start count her fingers, then they
Maybe up to ten wouldn't come never.

We could catch her into our nets,
Could get her love without resistance.
But we are against stupide thoughts,
Prefer bowing to her from a distance.

There it is more convenient for her
To stand in the light of admiration
(From the distance it's easy to hear
With no feeling of exaggeration).

Trivia Songs 3

The awards of gold we don't expect.
In your fortress allthing is correct.
The awards of gold we don't expect -
Aren't arrogant, and all ourselves see,
But we ready at time of alarm
Against your foes to lift our arm,
And like a angry big bee swarm,
To tear their skin with our teeth.

In the fortress our army is locked
("Oh! The soldiers know how to block!")
In the fortress our army is locked,
Your sneer to the guardians is given.
We don't understand your high word,
But in your braid we see the gold,
Our heart likes in suffer be hold

וְחָקְנוּ בַיּוֹם דְּמַעוֹתֶיהָ.

אֶךְ אוֹלֵי גַם הוֹגֵי הַסְּפָרִים
וְשִׁירֵי הַפִּיטוֹן בְּחֶסֶד
אֶת מִנְיַן אֲצַבְעֶיהָ סוֹפְרִים
וְאִינָם מְגִיעִים עַד עֶשֶׂר.

וְיִכְלְנוּ צוּדָה בְּרִשְׁתֵּימִים
וּבְחִיקְנוּ אוֹתָהּ לְהַנִּיעַ.
אָבֵל אָנוּ, רוֹדְפֵי הַשְּׁטוּתִים,
מִרְחוֹק לָהּ הָרֹאשׁ נְנִיחַ.

וְנִרְאָנָה שְׁלֵמָה עַל תְּלָהּ
וּבִינֵינוּ תַמִּיד הַרוּחַ
הַיּוֹצֵר אֶת שִׁירֵי הַתְּהִילָה
וְסוֹבֵל אֶת גְּזֵמוֹת הַשֶּׁבַח.

שירים על רעות הרוח ג'

לֹא שִׁחְרְנוּ זְהִבָּה וְצַמְרָה
שֶׁל אֲרָצָה, שֶׁל אֲרָצָה הַנְּצוּרָה,
לֹא שִׁחְרְנוּ זְהִבָּה וְצַמְרָה
בִּיהִירוֹת וְעוֹרוֹן עֵינַיִם.
אָבֵל אָנוּ כְּגֶפֶן בְּצוּרָה
נִדְרָה לָהּ בַּיּוֹם צַעֲרָה.
אָבֵל אָנוּ דְּבוּרִים וְצַרְעָה
וּלְקַבְרֵת צְרִיָּה שְׁנַיִם.

גִּפְפַתְנוּ עִירָה עַל צִנּוֹר, -
מֵה נְאִים הֵם אֲנָשֵׁי הַצְּבָא! -
גִּפְפַתְנוּ עִירָה עַל צִנּוֹר,
שְׁחָקָה עֲרַמַת עֵינַיִם.
מְלִיצַת הַנוֹאֵם רְהִבָּה
אֶךְ צִיצַת צַמְתָּהּ זְהִבָּה
וְהַלֵּב הַשּׁוֹטָה אֶהֱבָה

Every day (or else only on even?)

But in your - so high and bright - speech
What could us fascinated so much?
But we wanted the gold tress to touch.
What we wished, what great hopes and goals?
To feel how your beauty attract,
To lie down at your legs, as a cat,
And a little nectar to extract
(Not a sweet molasses) for our souls.

In the cruel battles up to our death
We'll repeat your name and our verse,
As a parrot repeats, what it hears,
About your almond eyes and fine ankles,
And about the difficult things,
Like the lunar expanses and winds,
Like book wisdom, like meetings and drinks,
And the wines in big-bellied barrels.

Is this the freedom that we are imply,
That is dear, than apple of the eye?
Is this the freedom that we are imply
(with some precifications, however)?
Its name isn't in granite plate's strength,
It is hidden in a chatter of friends ,
A man say this name before his death,
This name'll liven up our life ever.

The old tune

If you cry at night, then for your calm
I will burn all my joy, like a straw,
If you shiver, I'll cover you warm
And I'll lay nearby on the stone.

כְּתָמִיד, כִּי מָה יוֹם מִיּוֹמִים?

כִּי תָמִיד, גַּם בְּשִׁיר וּמְלִיצָה,
מָה בְּקִשְׁנוּ? אֶת זֶהב הַצִּיצָה.
כִּי תָמִיד, גַּם בְּשִׁיר וּמְלִיצָה,
מָה בְּקִשְׁנוּ עַד כְּלוֹת עֵינַיִם?
נְשִׁימָה שְׁלֹאחֵר הַרִיצָה
וְלִטוּשׁ מִסְתֵּר כְּקִרִיצָה
וּקְצֵת תּוֹךְ, הַנִּסְחָט בְּלִחִיצָה
כְּמוֹ דָּשֵׁן וְלֹא כְּמִים.

הֵן עַד מוֹת נִשְׁמַר, כְּתָכִי,
אֲמוּנִים לְשִׁמוֹת וּפְסוּקִים.
הֵן עַד קֶץ נִהְגָּה, כְּתָכִי,
בַּחֲתוּךְ הַדְּקֻדָּק שֶׁל עֵינַיִךְ.
וּבִשְׁאֵר הַדְּבָרִים הַדְּקִים
כְּגוֹן סֵהר עַל פְּנֵי הַשּׁוֹקִים
וּמַחְשֶׁבֶת סִפְרִים אֲבוּקִים
וְדַקוֹת הַזְּכוּכִית סְבִיב הַיַּיִן.

הָאֵם אֵין זֹ אוֹתָהּ הַחֲרוּת
(רַק בְּשִׁמְץ מִיּוֹן וּפְרוּט)
הָאֵם אֵין זֹ אוֹתָהּ הַחֲרוּת
הַיְקָרָה מְאִישׁוֹן בֵּת עֵין?
שְׁמָה חֲחִי לֹא בְּשִׁישׁ חֲנוּט,
שְׁמָה חֲבוּי בְּדְבָרִים שֶׁל הַבְּלוּת,
שְׁמָה חֲגוּי רַק בְּדֶרֶךְ לְמוֹת,
אֶךְ פְּרֻטִיָּה הַחֲיוּנוֹ כְּמִים.

נגון עתיק

אם תרדנה בליל דמעותיך,
שמחתי לך אבעיר כפצרוך תבן.
אם תרחבנה מקר עצמותיך,
אכסך ואשכב על אבן.

If to start dancing ever you wish, -
I will play on last strings of my soul,
If at your birthday you have no gift, -
Take my life and my death on the whole.

If you ask bread with wine – I will rise
And I'll leave our house - bent, alone;
I will go and sell my both eyes,
And I'll bring bread and wine you home.

But, if you will be laughing once
In my absence at feast of admirers,
Then my jealousy will tacitly pass
And will burn you coupled with the house.

The song to the music of M. Zeira
performed by Y. Gaon - on the site
<http://www.youtube.com/watch?v=H7FraPrWlyM>

The lass

Dazzling red (as a pomegranate kernel)
In full silence the lass spun the thread.
And the king thought, "This cloth will serve me
As a mantle when dressed out I'll stand".

Black (as night, as dark of the eclipse)
In full silence the lass spun the thread.
"For convicted to death this will be
Thread of shirt", - the thief in jail said.

Bright yellow (as lightning flashes)
In full silence the lass spun the thread.
And the clown says, while he passes:

אם תאמרי אל מחול לרדת,
על אחרון מיתרי אנגן לך.
אם תחפסי לך מתנת-הלדת,
את חיי ומותי אתן לך.

ואם לחם תאבי או יין,
מן הבית אצא כפוף שכם
ואמכר את עיני השתים
ואביא לך גם יין גם לחם.

אך אם פעם תהיי צוחקת
בלעדי במסבת מרעיה,
תעבר קנאתי שותקת
ותשרף את ביתך עליה.

העלמה

דם טוטה העלמה בפלך
חוט שני כרמון שחוט.
ואמר בלבבו המלך:
היא טוה לי בגדי מלכות.

דם טוטה העלמה בפלך
חוט שחר, המחשיף אור יום.
ואמר השודד בפלא:
היא טוה לי בגדי גרדום.

דם טוטה העלמה בפלך
חוט זקב, כחרבבות ברק.
ואמר הלולין בדרך:
היא טוה לי בגדי גרדום.

“What an outfit for play I will get!”

Dark and gray (as are all base clothes)
In full silence the lass spun the thread.
Said the beggar and his dog on the roads:
“We again days in tears will spend!”

And than, gathering them together,
She wove all threads in a single dress,
And came down to streaming river,
And washed gently her tender flesh.

In the new dress of wonderful clothes,
Handsome, young till the end of days
She is since then a king, a robber,
And a beggar, an actor that plays.

Keren Appoukh

Though you were not sifted through a sieve,
With the spring balance were not weighed,
There is no flaw in you, I believe,
And the judges deserve sneer and hated.

Let them say: you are barefoot and poor ...
I've contempt for the one who so slanders!
Rather he will reach a star of The Bear,
Than your shining charms and the paragons.

That the strict rules are the sisters of charm,
You denied clear, laughingly, here.
You are yourself exception to them,
But confirm them once more by your air.

You're a funny delusion. Of course,

היא טוה לי בגדי משחק.

דם טוטה העלמה בפלך
חוט אפר, הוא אבי כל כסות.
ואמרו פושט-יד וכלב :
היא טוה לנו בגד בכות.

אז עררה את חוטי הפלך
העלמה, ותתנם בסך,
ותרד אל מי הפלג
ותרחץ את בשרה הצח.

ותלבש את מטוה הפלך
לשמלה לה ותירף לעד.
ומאז היא שודד ומלך
ולולין ופושטת-יד.

קרן הפויה

אף כי לא בנפוט נפוה,
אף כי לא מדדו בפלס,
הלא פגם אין בך, קרן הפויה,
ומגנבך אשים לקלס.

יקלמו מוציאי הדבה,
האומרים יחפנית חרומה היא.
כהשג את כוכבי הדבה,
כן ישיגו את חן מראיך.

אם היפי הוא אח לדיוק,
הלא את כנגדו מחיכת
כיוצאת מקללי הדקדוק,
גם מורדת בו, גם משתייכת.

את פלך עליצות השגיאה

In no women this will not be meeted.
You're an error, for thousand years
Let all try - it more woudn't be repeated.

And is charming a flower of the field,
Because it decorates your garland.
And right only the heart, that will send
After you all its dreams – loving, ardent.

If I'll come once ill to the graveyard,
Or an old age will bring the wreckage -
As the gold cheers a thief, so my heart
Will be always warmed by your image.

And the red light of your little heel
Will spur my verse when that become weaken,
Like a girl spurs her donkey that's ill,
Or is lazy at hour of spring evenin'.

Cheer up, girl, an exhausted verse,
Cheer it up, like a bell on the road,
Till the road becomes heavy for us,
Or to it we become once a load.

¹"And he had seven sons and three daughters. And he called... the third:
Keren Appoukh. And there were no women so beautiful, as Job's
daughters in all the earth."(Scriptures. Job, 42, 14-15)

The bridge

The bridge said: I stood on the river for years.
At night of a battle, in wind and cold, once
The loser, that hurries, on my back appears,
And that, who percues him, afterwards runs.

אָשֶׁר אֵין לְמִצָּאָה בְּאַחֶרֶת.
אֶת תְּהִי לִי אַחַת אֵין שְׁנֵיהָ,
קְטָעוֹת שְׂאִינָה חוֹזְרֶת.

הֵן נָאָה צִיץ הַבֵּר לְרֹאשָׁהּ,
רַק מִפְּנֵי שְׁעֵדוּי לְרֹאשָׁהּ הוּא.
הֵן צוֹדֵק הוּא הַלֵּב הַמוֹשֵׁה,
רַק מִפְּנֵי שְׂאֵלֶיךָ מוֹשֵׁךְ הוּא.

עֵת חָלִי בִי יִכָּה מֵאַרְבּוֹ,
אוֹ זִקְנָה לִי תַחְשִׁיף צְהָרִים,
לְבָבִי, כְּשׁוֹדֵד עַל חֶרְבוֹ,
עוֹד יִחְיֶה עַל זִכְרָךְ וּמְרֹאֶיךָ.

וְחֶרְטוֹם סִנְדֵּלֶךָ הָאָדָם
אֶת שִׁירֵי הַנְּרֻפָה יִזְרַח עוֹד,
כְּהֶאֱצָה הָעֵלְמָה בְּאַתּוֹן,
עֵת עֶרְבֵי הָאֲבִיב יִחְזֹזוּ.

יִדְדָה נָא הַשִּׁיר מִיָּסוּר,
יִדְדָה מֵעִנְבֵל עָלֵי אֶרֶח,
עַד יִהְיֶה לָנוּ הוּא לְמִשְׁא,
אוֹ אֲנַחְנוּ נִהְיֶה לוֹ לְטֶרַח.

הַגֶּשֶׁר

וְהַגֶּשֶׁר אָמַר: עַל נְהַר שׁוֹטֵף
הָיִיתִי נְטוּי וַיְהִי לִילָה קָרֵב
וְאִשָּׁא אִישׁ נִרְדָּף לְמַלְטוֹ מֵרוֹדֵף, -
וְאִשָּׁא אֶת רוֹדְפוֹ אַחֲרָיו.

My pier didn't weakened at the bottom at night:
Not a friend for a man, not a part in the fight.

The winner had caught up his victim, returns,
He stand on my back and - "I thank you!" – he tell. -
"From now on, bridge, you have hand in the feuds".
... Then into the river with my burden I fell.

The order

Said the order: The stamp
Was set to me by a man's hand,
Though I exist only on paper or on the lips,
His image erased from me, he couldn't take me back.
My brothers now only heaven and fate. At night
With a messenger I rush to find a sleeping man.
I'll force him to open his eyes, to awake,
And seing me he would not even dare to delay,
Neither to hesitate, nor to ask of the goals
Or secrets. And without waiting for the day,
Leaving his daughter and his mother, he will fly
To the place, where in silence he will fall and die.
...Alone (who was right, who was wrong – I don't decide),
Fulfilled, I'll come back to the man that had me sent.

The woman

Said the woman: Since olden times,
Lord, You set me a place with Your hand:
In the legs of the living - to lie,
At the head of the dead's bed– to stand.

The wine

ולא נע יסודי וכחי לא סר.
כי לא יד לי בריב. כי לחי אני זר.

ובהשג הרוזף נרדפו, שב עמד
על גבי ויברה ויאמר:
מעתה, גשר, גשר, בריב לך יד...
ואכרע תחתיו אל הנרה.

הפקדה

אמרה הפקדה: חותם
יד אדם בי, אבל בעודי
על הכתב או על פה, כבר החיץ קם
בין שולחי לבני, ונמחה מאתי
סמן צלם דמותו ואני אחותם
של גורל ושמים. ביד איש עתי
אשלח והערתי בלילה איש נם
והקיץ ופקח את עיניו כנגדי
וראה את פני וחסד וקם
ושאל לא ישאל תכליתי וסודי,
ויצא עמדי אל מקום אשר שם
באין אמר יתן את נפשו בעדי
ונתוקה הנני מצדקה ואשם
בשובי באין איש לבדי.

האשה

אמרה האשה: אלהי,
שמתני מאז קדמת עת
להיות נופלה לרגלי החי
ולהיות נצבה למראשות המת.

היין

Wine's kin branched and diverse, it's a flatterer-friend,
Vowed to hundreds, betrayed, but inside it exist
The laugh of a barefoot-girl, it remains now as when
Under her feet in a winepress it seethed.

And instead of the words against and for the wine
Of the sages that its sence try to find,
Her memory will remain all the time mine,
Like a star on the way in my mind.

From the first time when I tasted this simple drink,
Not exchanged it for nothing, the pure.
Khamu'tal, under my lap it home I'll bring,
And I'll wake it by your name, for you.

Then its wrath will boil up, that without you quiet.
It will grope and curse everyone you invite.

Because this wine for you, just for you only one,
It loves flattery and wiles at a feast,
But its heart is jealous – as blinded Samson,
Seeking revenge to Philistines foes.

Khamutal, I see you, your fingers in dew,
With your fingers you have touched my eyes.
Your body is pure as is pure amber's hue,
As the lightning that lights my Lord's skies.

Where are you? We'd dressed our joy in a black,
Hidden, waiting without a word,
Because seventy braves, Khamutal, would be glad
To see you and to fall on the sword.

True and constant its sadness. And being cast-off
But admiring, we could not take our eyes off.

הִוֵּרְתוּ עֵנְפָה וּבְרִיתוֹ חֲנֹפֶה
וְנִשְׁבַּע לְרֵבְבָה וּבְגָד.
אֵךְ צוֹחֶקֶת בּוֹ עוֹד בֵּת הַכֶּפֶר הַיְחֻפָּה
שֶׁשָּׂצַף לְרַגְלֶיהָ בְּגַת.

וּבְדַבֵּר חֲכָמִים בְּגִנוֹתוֹ וּשְׂבָחָיו
וּבְחֶתְרָם אֶל צְפוּנוֹת עֶקְרוֹ,
רַק זְכָרָה יְלוּנֵי עֵכָבִי כְּפוֹכָב
הַנוֹסֵעַ מֵעַל לְקֶרוֹן.

כִּי מִיּוֹם בּוֹ קָרָא רֵאשׁוֹנָה כֹּה-לְחֵי,
לֹא הוֹמַר זֶה יִינְנוּ הַדָּל.
תַּחַת כָּנָף מְעִילֵי אַבִּיאוֹ חֲדָרֵי
וּבְשִׁמְךָ אֶעִירוֹ חֲמוּטָל.

אֲזַ יְרוֹם זַעֲפוֹ שָׂרְגַע בַּלְעֲדֵיהָ,
וּגִשְׁשׁ וְחִמַּר וְאָרַר אֶת בּוֹדֵיהָ.

כִּי אֵלֶיךָ, אֵלֶיךָ יִינְנוּ בּוֹדֵד,
חֲלָקוֹת לּוֹ וְתָךְ בְּמִשְׁתֵּימִים.
אֵךְ לְבוֹ הַקָּנָא עוֹד הוֹמָה בְּאֵין עַד.
כְּשִׁמְשׁוֹן שֶׁסִּמְאוּהוּ פְּלִשְׁתִּים.

חֲמוּטָל, חֲמוּטָל, אֶצְבְּעֶיךָ בְּטָל,
אֶצְבְּעֶיךָ נִגְעוּ עַד עֵינֵי.
גֹּהַר בָּר, חֲמוּטָל, כְּעֵנְבֵר, חֲמוּטָל,
וּכְבָּרְק בְּרַקִּיעֵי אֲדָנִי.

אֵן פְּנִיתָ ? שֶׁמְחַתְנוּ לּוֹבֶשֶׁת שְׁחָרִים.
הַגְּלִי לְמַחְכִּים מְאָרְבִּים.
הַגְּלִי, כִּי שְׂבָעִים הֵמָּה הַגְּבוּרִים,
שִׁירְאוֹךְ וְנִפְלוּ עַל חֶרְבִּים.

נֶאֱמַן וְעַקֵּשׁ, אַחִי, עֶצֶב הַיּוֹן.
וְאַנְחָנוּ זְנוּנוֹ אַחֲרֵי הַעֵינִים.

All our passions that quickly had crumbled to dust,
Are trembling in it, as a life.
It had touched us, adhered, stuned and had clenched the chest,
Like an iron clenches handle of the knife.

By each line, by each dimple resembled to this wine, -
Our love from the youth it achieved.
Our holiday – it's always poor and alive,
Like a tear that wipped with the sleeve.

Like the sea, in due time we all will be filled
With its ancient sorrow and wise,
And will understand that only it always thrilled,
Full with love and with care of us.

The oath is its hard burden, the treason - our way,
Its loyalty do not forget, the Most High.

Don't forget that we were a splinter for You,
When we thirsted for honor and gold.
Only our wine always stay sad and poor,
But the king stay a king in rags hold.

Don't forget how its secret is high and simple,
From the cups its flame comes as a hit,
For the first sip of wine is a liberty sip,
None of us is accustomed to it.

Like a lion the second without a word
Will attack our blood from the cup,
And the third sip will bring darkness into the world,
Khamutal will that darkness light up.

But we were not given ever touch our shrine,
Her heart had touched only the flame of the wine.

תְּשׁוּקוֹתֵינוּ אֲשֶׁר נִתְפָּרְטוּ לְאֵבֶק
בּוֹ מִפּוֹת כְּנֻצָּחִית וְאַחַת.
הוּא נִגַע וְדָבַק, הוּא הִחְרִישׁ וְחִבַּק
כְּחִבְק הַבְּרָזֵל אֶת הַקֵּת.

אֶהֱבֵת נְעוּרֵינוּ לְעַד בּוֹ תֵּלִין,
כִּי דוֹמָה - - בְּכָל תַּג וְגִמְהָ.
הוּא חֲגֵנוּ הַחַי, הָעֵנִי כְּחֵלִין,
הַנִּמְחָה בְּשֵׁרוּל כְּדַמְעָה.

וְהִיא כְּאֲשֶׁר יִמְשְׁכֶם כְּמוֹ יָם
בְּעֵצְבוֹ הַיָּשׁוּן וְלִמּוּד,
וַיִּדְעֵתֶם : יֵשׁ אַחַד מְאֵהָב לְעוֹלָם
וַיִּחַבְּבֵנוּ שׁוֹכֵן הוּא גִלְמוּד.

כִּי יָדוּ בְּשִׁבוּעָה וַיִּדְנוּ בַּמַּעַל.
וְחִסְדוֹ אֵל תִּשְׁכַּח לוֹ, אֱלֹהִים מִמַּעַל.

אֵל תִּשְׁכַּח כִּי הֵינּוּ לָךְ לְצַנִּינִים
בְּרִדְפָנוּ כְּבוֹד וְזָהָב.
אֲךָ יֵינּוּ כְּקֶדֶם עֵצָב וְעֵנִי
וְהַמֶּלֶךְ נִרְאָה מִקִּרְעִיו.

אֵל תִּשְׁכַּח לוֹ אֶת חַם כְּשׁוּפוֹ הַפְּשׁוּט
וּמַגַּע שְׁלֵהֲבָתוֹ מִגְּבִיעִים.
מַגְעוֹ הַרְאִשׁוֹן הוּא מַגַּע הַחֲרוּת,
אֲשֶׁר לֹא רְאִינוּהָ חַיִּים.

מַגְעוֹ הַשֵּׁנִי הוּא מַגַּע הַלְּבִיא,
הַמְּפַלְחֵנוּ מוֹלָךְ וּמִתְלַתֵּל,
מַגְעוֹ הַשְּׁלִישִׁי אֶת הַחֹשֶׁךְ יְבִיא
וּבְחֹשֶׁךְ תֵּאֵזֵר חֲמוּטָל.

וְאַנְחָנוּ יְדִים גְּדִלְנוּ לַתְּהוֹ
וְעַד לֵב חֲמוּטָל לֹא נִגַּעְנוּ כְּמוֹהוּ.

You passed by all our gossips and all noisy feasts,
Went away smiling, quiet as your core,
O wine, the hermit friend, our love, our rest,
Please, remember us this night once more!

And remember the bright glitter of idle words:
Pure is our heart, our hand.
Only you and that girl we are ready to serve
Quite unselfishly until our end.

But when we will not feel neither thunder nor dew,
When our hour will come, - keeping the trust
Then at Khamutal's feet, with a gladness, in queue,
We will fall like old trees to the dust.

And when they all had listened this, the brothers said:
"Khamutal is so handsome and her wine is red".

.....

from the other works

From the book "Songs of Egyptian Executions"

Road to No-Amon 4

From the creeching iron axles,
No-Amon, were torn off your gates.
Your destruction - parable forever,
And the trial at those nights.

How they came from the wheezing wastes,
How opened as bubbling stream;

בְּדַרְכֵנוּ, אַחִי, בְּרַכְלָה וּרְכוּשָה,
הוּא עֵבֶר כְּחִיּוֹךְ לֹא הוֹלֵל.
יַיִן, רַע נְזִיר, אֶהְבֶּה לִזְחֹשָה
וּרְחוּקָה הַזְכִּירָנוּ מִלֵּיל.

הַזְכִּירָנוּ עוֹד פְּעַם אֶת עֵצֶם חֲנָם
שֶׁל דְּבָרִים בְּלֹא תוֹעֵלֶת וּמְחִיר.
רַק אוֹתָךְ וּבִתְךָ עוֹד עוֹבֵד בְּחֲנָם
לְבַבְנוּ הַזֶּה הַשְּׂכִיר.

וְהִיָּה עֵת נִחְדָּל לְחוּשׁ רוּחַ וְטַל
וְצִנְחָנוּ מֵרֹאשׁ הַסֵּלֶם -
כְּאִילַן הַמּוּטָל לְרַגְלֵי חֲמוּטָל
עוֹד נִחְבֵּק עִפְרוֹ שֶׁל עוֹלָם.

שָׁמְעוּ הָאֲחִים וְאָמְרוּ : כְּאוֹר יוֹם
יִפְתָּה חֲמוּטָל וַיִּינֶה אָדָם.

.....

מתוך יצירות אחרות

מהספר "שירי מכות מצרים"

בְּדַרְךָ נֹא-אַמוֹן ד'

נֹא-אַמוֹן, מִבְּרִזְל צִירִיָּה,
שְׁעָרִים נִתְלָשׁוּ בִּילָל.
תְּסַפְּרֶנָּה מְכוֹת מִצְרַיִם
שֶׁעָשׂוּ בְךָ מִשְׁפָּט בִּלְיָל.

אֵיךְ עָלוּ מִצִּיָּה נִחְרָת,
אֵיךְ נִגְלוּ מִיֹּאזְרִים גּוֹרְשִׁים,

Like the ploughmen, in aloof rows,
Through the sity went the unhurried team.

ובְּשׁוּרָה, בְּלִי חֶמֶה נִמְהָרֶת,
עֲבְרוּךְ כַּעֲבֵר חוֹרְשִׁים.

No-Amon! Now deads of yours
Are standing by the walls, as then,
And the eagles over them still froze,
Like an awful everlasting dream.

נֹא-אַמוֹן, עוֹד עוֹמְדִים מִתִּיךְ
אֶל קִירוֹת בְּתִיהֶם מֵאָז.
וְקוֹפְאִים עֲלֵיהֶם עֵיטִיךְ
כַּחֲלוֹם שְׂאִינְנוּ גַז.

For ten blows fell on the town,
On the guilty, on naïve, on right.
You remember those ten nights now,
And that first of them – the bloody night.

כִּי הִכּוּ בָּךְ אֵלוֹת עֲשָׂרֶת,
עַל אֲשֶׁם וְצַדִּיק וְתָם.
וְזוֹכְרָה אֶת לֵילוֹת עֲשָׂרֶת,
וְרֹאשׁוֹן לָהֶם לַיִל הַדָּם.

1. Blood

א. דָּם

By alien's star the night is naked, but it's not blushed -
The face of wells and lakes by light of fire're flushed.
And from braids of the girls to beggar's coins, the night
Is bewitched and lit up by diamond scarlet light.

נְחֻשֵׁף לַיְלָךְ, אַמוֹן, דְּרָךְ פּוֹכֵב הַגֵּר
וְאוֹרוֹ לֹו כְּאֵשׁ פְּנֵי אֲגָמִים וּבְאָר.
וְקִמְתְּ כְּשׁוֹפָה, אַמוֹן, כְּהֵלוֹם שְׁנֵי,
מִמְחֻלְפוֹת עֲלֵמָה וְעַד פְּרוּטֵת עֲנִי.

Like an eye full of blood, the beggar's coin burns.
And drawing the water up, his daughter frightened screams:
“That is not water - fire! God save me from the hell!”
Her hands tremble, and the pail rings, falls into the well.

פְּרוּטֵת עֲנִי לוֹהֶבֶת כְּאִישׁוֹן דָּמִים.
בְּפִי עֲלֵמָה שׁוֹאֲבֶת – צַעֲקַת אִימִים.
קִפְאָה מְשֻׁכָּה יְדִיהָ – אֵל אַדִּיר, הַצֵּל!
וְעַף הַדְּלִי לְבְּאָר. וְעַד כְּלוֹתוֹ צִלְצֵל.

Over the bottom hung the coloured purple braids.
Who sleeps, who is alert - are purple all the heads.
Their eyelashes are red, and their lips are red...
The firstborn calls: “My dad!” .“I'm here” – the father said.

הִכָּה שְׁנֵי זוֹהָר פְּנֵי יְשָׁנִים וְעַר.
צִמּוֹת עֲלֵמָה צוֹנְחוֹת כַּפְטָל עַל פְּנֵי הַבְּאָר.
דוֹלְקִים רִיסֵי הַחֵי וְשִׁפְתֵיהֶם שָׂרֵב...
אָבִי, קוֹרָא הַבֵּן. בְּכוֹרִי, עוֹנָה הָאֵב.

“I am all dizzy, dad, but not with dance or meed,
And my voice wheezes, like the sand under my feet.
Embrace me, father, save, I'll die without hug,
Give me a little bit of water from the jug”.

סְחָרְחַר אָנִי, אָבִי, סְחָרְחַר לֹא מִמְחוּל.
נָחַר אָנִי, אָבִי, נָחַר אָנִי כַחֲלוֹל.
חִבְקֵנִי כְּבִיוֹם שָׂד. סִמְכֵנִי עַד אֲבָד.
סִמְכֵנִי, אָב, בְּנִטְף מַיִם מִן הַפֶּד.

“The water, my firstborn, is purple, like the blood,
And, like the water, son, the blood pours here around.
The cattle’s eyes are red and dark in the well’s depth,
But without worries, son, all our town sleeps.”

“We all will die of thirst. Dad, do you hear my moan?”
“The alien’s star, my son, rebelled against Amon.
And all the water, son, became blood in our pots.
The blood is blind, my son. We are in its hands”.

From the book “Last mask”

Cain and Abel

1

“Eva, mother of mine!
I will go to walk in the fields”.
“No, Abel, the light of my eyes:
Your brother for you there waits”.

Abel disobeyed, to the field went.
Cain stands on the way: “Please,
Abel, my brother, for you I wait.
Abel, get on your knees!

Get on your knees ... Don't run away,
The term came to kill you now,
But I don't know, Abel, from where
The soul, brother, goes out”.

2

Cain hit him with a sharp stone -
One, two, three, four, five.

בְּכוֹרִי, בְּכוֹרֵי הַבֵּן, לְדָם הָיָה הַמַּיִם,
כִּי דָם טָהוֹר, בְּכוֹרִי, כִּי דָם שִׁפְףָה כַּמַּיִם.
חֻשְׁכוּ עַמְקֵי הַבְּאֵר, אֲדָמוּ עֵינֵי הַבְּעִיר,
כִּי דָם הָיָה בְּעִיר וְלֹא חֲרָדָה הָעִיר.

אָבִי, אֵין קֶץ, אָבִי, אֵין קֶץ לְצַמְאוֹן.
כּוֹכֵב גָּרִים, בְּכוֹרִי, זוֹהַר עַל עִיר אֲמוֹן.
מִימִיָּה, אָב, קָמִים כְּאִשׁ בְּכַדִּיהֶם.
דְּמִיָּה, בֵּן, סוּמִים וְאָנוּ בִּידֵיהֶם

מן הספר " המסכה האחרונה "

קַיִן וְהָבֶל

א

חַוָּה, חַוָּה, אִמִּי,
אֶלְךָ אֲטִיל בְּשָׂדֶה.
לֹא הֶבֶל בְּנִי, לֹא עֵינֵי,
שָׁם אַחִירָה לְךָ מְחַכָּה.

לֹא שָׁמַע הֶבֶל, יָצָא לְשָׂדֶה,
פָּגַשׁ אֶת אַחִיו אֶת קַיִן.
הֶבֶל אַחִי, לְךָ אֲחִיָּה,
עֹמֵד, אַחִי, עַל בְּרָפְסִים.

עֹמֵד עַל בְּרָפְסִים, אֵל תִּבְרַח.
לְהַרְגֵךְ אוֹתְךָ הַגִּיעָה עֵת.
רַק אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ, הֶבֶל אַחִי,
מֵאֵינן הַנְּשֻׁמָּה יוֹצֵאת.

ב

קַיִן הִכָּה בְּאֶבֶן חֲדָה
עַל יְדוֹ שֶׁל הֶבֶל, עַל רַגְלוֹ.

“Abel, my brother, Abel, go on:
Are you dead or alive?”

Say, if alive, what should commit
Your brother that stands here about:
Where with a stone should I hit
So that your soul will come out?”

“Cain, my brother, Cain, no dead
In the world yet there wasn't at all,
And no one knows, my brother, yet,
How goes out the soul”.

3

Abel's father came up near,
And his mother came up: “My life,
Tell us, our son, our dear,
Now are you dead or alive?”

He replied to them: "No dead yet
In the world there was not at all,
I don't know, my mam, my dad,
How goes out the soul.

Perhaps, it leaves through the skin,
Perhaps, from the heart, or else,
From the mouth, that decides to sin
And become suddenly false,

Or from the brain it come out,
Whose memory, my dad, went far
Invisible in the darkness as now,
Leaving the door ajar.

אָבֶל אָחִי, הֶבֶל אָחִי,
כָּבֵר אַתָּה מֵת אוֹ לֹא ?

וְאִם עוֹדָךְ חַי, אָמַר,
לְאַחִיךָ שְׂפָה עִמְדָךְ.
אָמַר אֵיפֹה לְהִכּוֹת בְּאֶבֶן
כְּדִי שְׂתִצֵּא נִשְׁמָתְךָ.

קַיִן אָחִי, קַיִן אָחִי,
אֵישׁ בְּעוֹלָם עוֹד לֹא מֵת,
עוֹד אֵישׁ לֹא יוֹדֵעַ, קַיִן אָחִי,
מֵאִיִן הַנִּשְׁמָה יוֹצֵאת.

ג

אֵל הֶבֶל נִגַּשׁ אָבִיו,
נִגַּשְׁתְּ אֵלָיו אִמּוֹ.
אָמַר לָנוּ בְּנֵנוּ עִכְשׁוֹ,
אִם אַתָּה מֵת אוֹ לֹא.

וְעוֹנָה הוּא לָהֶם : עַד עִכְשׁוֹ
לֹא הָיָה בְּעוֹלָם אִישׁ מֵת.
אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ אָבִי, אִמִּי,
מֵאִיִן הַנִּשְׁמָה יוֹצֵאת.

אוּלַי הִיא יוֹצֵאת מִן הָעוֹר,
אוּלַי הִיא יוֹצֵאת מִן הַלֵּב,
אוּלַי הִיא יוֹצֵאת מִן הַפֶּה
אֲשֶׁר נִהְפָּךְ כּוֹזֵב.

אוּלַי הִיא יוֹצֵאת, הוּי , אָב,
בְּאֵין-רוּאִים בְּחֻשְׁכָּה,
מִן הַמַּחַם אֲשֶׁר זָכְרוּנוּ פָּרַח
וְדָלְתוֹ נִשְׁאַרָה פְּתוּחָה.

Lullaby

(to the play "Queen Esther")

From the palace is heard no sound,
One can't hear the Persian boys,
A clarinet and flute around
With double-bass give their voice,
They wisper gentle: "Have no doubt,
And don't make a noise!"

A crown or a pail you hold,
All day you fuss, but what a wonder:
The head bend down after all,
All fall asleep – old man and younger.
And lullaby, - sings clarinet, -
To me, to all of us good slumber!

Sleep, the fool, and sleep, the wise,
Shah and jester, shut your eyes,
Sleep, my pillow, sleep, bed-sheet,
Sleep, my steed, and sleep, my sheep,
"May be a half of chicken ... grilled ..."
No, no, sleep ...

All troubles, wrath and fury bleeds,
Teeth's gnash and passions of the day
Gone, like a passer-by. "Indeed,
I sleep, and let him go away..."
To ask the questions is no need,
A wasted work, I say.

From songs and sounds of the days
The lullaby from long ago,
That in the dark the trio plays,
At midnight, stayed with us still now.
"Leave me", - it gentle plays and stays, -

שיר עֶרֶשׁ

(להצגה "אסתר המלכה")

היכל ועיר נדמו פתע
ונשתתקו שוקי פרס
ורק אי שמה קלרינטה
וקול כינור וקונטרבס
מלחשים אל תתלבטה
ושקט, שקט הס

אומנם רדפנו הבלים
אבל הנה הראש הרכנו
אם כתר הוא נושא או דלי
אין שום הבדל בסוף יישן הוא
והיי לי לו והיי לו לי
והיי לי לנו לכולנו

נום תפוח נומה עץ
נומה מלך נומה לץ
נומו נהרות וחוף
נומו חצוצרות ותוף
אולי בכל זאת רבע עוף
לא, לא סוף.

כל רוגז וחמות וטורח
ותאוות וחרוק שן
עברו חלפו כעוברי אורח
שיעברו אני ישן
גם שאלות לשאול אין צורך
ואין תועלת אין

רוב נגינות יש וצלילים
אך שיר הערש שידענו
ושנחבא אל הכלים
רק הוא בסוף נשאר אתנו
נשאר ושר הניחו לי

“Leave me and all us, you may go”.

Sleep, my road, the way is done.
Sleep, my shah, the jester come.
Sleep, wind, sleep, sail of the ship!
Sleep, all Persia, I leave.
“Put out the lantern’s light, at least!..”
Yes, yes, sleep!

Song to music of S.Argoff performed by M.Kaspi on the site
<http://www.youtube.com/watch?v=s0Z3q7i5PJJs/>

Song of the three answers

He said: "If you'll follow me,
Silk or velvet dress don't wear.
Very bitter and hard it may be".
And she answered: "I have power, dear.

If be needed, I'll wear the rags,
If you'll order, I will scrape the floor,
But I'll stay queen in my own eyes
As if a velvet dress I have wore".

Refrain:

“Whatever you'll ask or want,
I will do with a joy, my dear.
This is easy for me and right,
And I'll never run out of power".

" If I will be unfaithful and hate,
And will leave you and prefer other,
Long nights will you then able to wait
While in strange arms I will take pleasure?"

הניחו לנו לכולנו

נומי דרך בא הקץ
נומה מלך בא הלץ
נומו רוח ומפרש
הירדמו תולדות פרס
שייכבו את הפנס
כן, כן, הס.

דָּמַר שְׁלוֹשׁ הַתְּשׁוּבוֹת

הוא אָמַר : " אם תִּלְכִּי אַחֲרַי
לא קִטִּיפָה תִּלְבְּשִׁי וְלֹא מְשִׁי.
יְהִיָּה מֵרַעַד בְּלִי כֹחַ, אוּלַי. "
אֲזַ אֲמַרְהָ הִיא לֹאט : " כֹּחַ יֵשׁ לִי.

אם צְרִיךְ – אֶתְהַלֵּךְ בְּסֻחָבוֹת
כְּלוּבֶשֶׁת קִטִּיפָה מְבֻרְקָה;
אם צְרִיךְ – אֶקְרָצֶךָ רְצָפוֹת
וְאֶהִיָּה בְּעֵינַי כְּמִלְכָּה. "

פזמון

" כָּל אֲשֶׁר תִּבְקֶשׁ וְתִשְׁאַל
אֶעֱשֶׂה וְאוֹסִיף לְשִׂמְחָה.
יְהִיָּה טוֹב, אֶהוּבִי, יְהִיָּה קֵל,
לְעוֹלָם לֹא יִחְסַר לִי כֹחַ. "

אֲזַ אֲמַר : " מַה יְהִיָּה אִם אֶבְגַּד
וְאוֹתְךָ אֶעֱזֵב מִיְתָרְתָּ
בְּלִילוֹת אֲרָכִים לְחִפּוֹת
עַד שׁוּבִי מִזְרוּעוֹת הָאֲחֵרֶת ? "

"I'll wait as much as will be need". -
So said, and her face turned bright. -
"I'll be silent if must not to weep.
You, perhaps, will come back other night".

Refrain (repeated).

"If I'll say you: stand up and leave,
Don't dare to return to this home,
And forget me, because you are peeved,
And you out of doors are thrown?"

She shut up for a moment, grinned,
And than said with her face like snow:
"If you'll tell me 'never come in',
So you want – I forever will go.

Only one pray to you: don't ask,
Don't beg me, my dear, forever
To forget you: for such a task
I, my love, never will have power".

Song to music by A. Levanon. Sung by A.Avidan
http://www.youtube.com/watch?v=1bwltx_ZV0/

Evening, evening

Evening, evening, the wind grows stronger.
Evening, evening, trees' rustle become longer.
Evening, evening, the star in the height.
Sleep, sleep, put out the light.

Evening, evening , let your eyes be closed.

" אם צריה לַחפּוֹת – אַחַפּוֹה, "
כִּי אַמְרָה וּפְנִיָה בְּאוֹר,
" אם צריה לַא לְבָכוֹת – לֹא אֲבַכּוֹה,
הַעֲקֹר שְׂאֵדַע כִּי תִחְזֹר. "

פזמון חוזר

אַז אַמַר : " מַה יְהִיָה אִם אֲגִיד,
שְׁעֲלִיָה לְקוּם וּלְלַכֵּת
וּלְשַׁכַּח אוֹתִי , וְשִׁנִּית
לֹא לְשׁוּב, כִּי לְרַחוּב אֶת מְשַׁלֶּכֶת ? "

הִיא רַק רָגַע שְׁתַּקָּה וּתְחִיָה.
אַז דְּבָרָה וּפְנִיָה כְּפֹר :
" אִם תֹּאמַר לִי לְלַכֵּת – אֵלַי,
אִם תֹּאמַר לֹא לְחֹזֵר – לֹא אֲחֻזֵּר!

" אִךְ דְּבַר רַק אֶסַד אֵל תִּשְׁאַל :
אֵל תֹּאמַר לִי אוֹתָךְ לְשַׁכַּח,
כִּי אֶת זֹאת, אֶהוּבִי, לֹא אוּכַל,
בְּשִׁבִיל זֶה לֹא יְהִיָה לִי כֹחַ. "

לילה לילה

לִילָה, לִילָה, הַרוּחַ גּוֹבְרֵת
לִילָה, לִילָה, הוֹמָה הַצְּמֵרֵת
לִילָה, לִילָה, כּוֹכַב מְזַמֵּר
נוֹמִי, נוֹמִי, כְּבִי אֶת הַנֵּר.

לִילָה, לִילָה, עֲצְמִי אֶת עֵינַיָה

Evening, evening, three armed men spur horse.
Evening, evening, at full speed in dew.
Sleep, sleep, them all ride to you.

Evening, evening, the first fell a victim,
Evening, evening, the second was smitten.
Evening, evening, the third reached his aim.
Sleep, sleep, he lost your name.

Evening, evening, the wind grows stronger.
Evening, evening, trees' rustle become longer.
Evening, evening, your cheeks so glowed.
Sleep, sleep, there's none on the road.

The song to the music of M. Zaira sung by. E. Opharim
on the site

<http://www.youtube.com/watch?v=WpWIWkiMY8>

Town evening

The roofs are pink, the walls are gray,
The asphalt is blue near,
And women's views so sadly say:
Oh, evening, what for you came here?

Lanterns, the flowers of the town.
Aroma of them soft, adhere.
The spring of lighting... At sundown
It makes you drunk, it's sad and clear.

As naive orphan born, its light
Came for a moment, quickly goes.
It on the verge of day and night
Fills with a radiance our souls.

Let on the verge of day and night

לַיְלָה, לַיְלָה, בְּדֶרֶךְ אֱלֹהֵי
לַיְלָה, לַיְלָה, רָכְבוּ חֲמוּשִׁים
נוֹמִי, נוֹמִי, שְׁלֹשָׁה פְּרָשִׁים.

לַיְלָה, לַיְלָה, אָחַד הָיָה טָרֶף
לַיְלָה, לַיְלָה, שְׁנַיִם מֵת בַּחֶרֶב
לַיְלָה, לַיְלָה, וְזֶה שְׁנוֹתֶר
נוֹמִי, נוֹמִי, אֶת שְׁמֶךָ לֹא זָכַר

לַיְלָה, לַיְלָה, הָרוּחַ גּוֹבֶרֶת
לַיְלָה, לַיְלָה, הוֹמָה הַצְּמֶרֶת
לַיְלָה, לַיְלָה, רַק אֶת מַחְכָּה
נוֹמִי, נוֹמִי, הַדֶּרֶךְ רִיקָה.

עֶרֶב עִירוֹנִי

שְׁקִיעָה וְרוּדָה בֵּין הַגְּגוֹת
אֲסֻפְלוֹת כַּחֲלוֹ מִלְמֻטָּה
עֵינַי נִשִּׁים נוֹגוֹת, נוֹגוֹת
אוֹמְרוֹת לְעֶרֶב לְמָה בָּאת?

הַפְּנִסִּים פְּרָחֵי הָעִיר
מִלְבָּלְבִים בְּאוֹר נִיחוּחַ
אֲבִיב חֲשַׁמֵּל עֲצוּב בְּהִיר
מִשִּׁיכְרוֹנוֹ אֲסוּר לְבְרוּחַ

הוּא רַק יְתוּם וְרַק תַּמִּים
נוֹלַד לְרִגַע וְאֵינֶנּוּ
בֵּין הַלֵּילוֹת וְהַיָּמִים
הוּא בָּא לְזֶרוּחַ בְּעֵינֵינוּ

בֵּין הַיָּמִים וְהַלֵּילוֹת

Come down to the valley's blueness,
Where our decrepit souls might
To lick the alive grass in darkness.

Goodbye my girl, try be more wise!
A taxi took your laughter, baby.
All true and fiction of old days
Once more will ever come back, maybe.

I watch in silence and in rest,
Fill the aroma of the roses,
And see the moon, its shining chest,
When climbing on the wall, exposes.

My body, my hight become less,
But my head is under the clouds,
And, if , say, I will now pass,
Where I will set my foot, God knows.

The tunnel of the street turns blue,
At its outlet the sunset happens,
And who will reach the end, think you,
Will sob in the excess of happiness.

The roofs are pink, the walls are gray,
The asphalt is blue near,
And women's views so sadly say:
Oh, evening, what for you came here?

Song to music of I.Rihter performed by I.Banay on the site
http://www.youtube.com/watch?v=p_6Lbqjm8cE/

לנאות מראה כחולים נלך נא
כל נשמותינו הבלות
שם דשא עשב תלחכנה

נפנוף שלום ילדה פתיה
את חיוכה נשא האוטו
מה שהיה ולא היה
נדמה כמו ישוב להיות עוד

כעת אני מאוד אחד
ומסתכל מאוד בשקט
איך הלבנה חולצת שד
מקיר הבית שמנגד

גופי נקטן ומתנמך
אבל ראשי כל כך גבוה
עד שאפילו אם אלך
לא אתבונן לאן אבואה

שקיעה ורודה על סף הרחוב
ורחוב כמנהרה של תכלת
מי שיגיע עד הסוף
ירצה לבכות מרוב תוחלת

שקיעה ורודה בין הגגות
אספלט כחול מלמטה
עיני נשים נוגות, נוגות
אומרות לערב למה באת?